

TÉVÉNÉZŐ

Szó, szó, szó

A szerkesztők igyekezete nem ismert határokat, így tegnap egész nap egészségtelen verseny dúlt a föllelhető hazai csatornákon. Az egészségtelen az volt a dologban, hogy ha a tisztelettudó polgár lelkiismeretesen eleget kívánt tenni valamennyi ünnepi műsor invitálásának, hajnaltól éjjelig ülhetett, görnyedhetett, heverhetett a képernyő előtt, ügyet sem vetve arra, hogy ezen az október 23-án az ősz talán utolsó napfényes délelőttje-délutánja csábítja kifelé a négy fal fogságából. Az igyekezettől egyetlen hatalmas tanteremmé tárgult a képernyő, történelemórák hosszú sorává pedig a műsor. A szerkesztők hisznek a mennyiségben.

Ereje a pillanatoknak van. Illyés Gyula mondja az Egy mondat a zsarnokságról című versét, s csak néhány portréfotó az illusztráció. Egy másik költő, **Eörsi István** szintén verset mond, aztán hozzáteszi a váci börtön szögesdrótjai között égnek vetett karral és egészséges iróniával, hogy Vác egész elviselhető volt, a tetvek mindenesetre nem nyüzsögtek a cellájukban.

Ez is, az is ünnep. Megrendülés és hetyke életöröm. Illyés versmondását még magnóra is sikerült felvennem. Visszahallgatva vettem csak észre, hogy az áhítat kedvéért messzire toloncolt kismadarak rendszeren beletrilláztak a sorokba. Erről az 1997. október 23-i felvételtől nekem az Egy mondat a zsarnokságról most már mindig madárdallal szólal majd meg.

Remélem.

Bársony Éva